Anne Gundersen

under polarsirkelen

et lite stykke Blå Veg

Kom forlag

Former i svart

mørke gestalter,
kveld og nesten natt;

synd vi ikke skjønte da
hvor nær morgenen
var,

og hvordan lyset,
alle fargers mor,
igjen vil finne oss

Svein i Unnlendet

fri og levende
midt i
det vi drømmer om,

et eget sted
ryddet og skapt
med begeistrede hender,

en form
nærmere livet
enn drømmen

– hestmannen

To vil vi være

i mange år
stod vi tett,

du og jeg,

så gikk du
brått
overende

ei fæl natt
i november;

til våren
spirer nye
skudd

fra rota
vi delte
sammen

To naust

grønt og rødt,
et merke langs vegen;

stedbundne
ligger de
rygg mot rygg;

her vokter de
flo og fjære,
dag og natt,

små bygninger
landskapet
kan speile seg i

Havmannen

sterk mann,
god rygg
trygg,

solid fundament
må til
for å bygge

nye verdier
på gammel
grunn

Grinda

nye tanker
slippes
gjennom,

tanker å dele
med deg;

hvitheten
tar
en gang
slutt.

fra nå av
kan vinden
blåse

lengselen
hjem

Klesstativet

skrik og skrål
og fargebråk,
nåkka har slått seg
laus
nedi fjæra

Tråkk

tålmodig
tråkker de opp
sine stier,

besluttsomt
i samspill,

bortenfor
hindringer
og naturens
luner

Fargespill

under himmelen
hersker fjellenes
«dronning»;

freidig kaster hun
sine skygger i vann,

fjordarmen lokker,
hun gjør sin entré

og skjenker ei natt
sin varme sjarmør,
sitt duvende, speilblanke
vannfargespill

Tur til Handstein

halve øya
på kryss og på tvers,

fluer
i munn og i svelg,

holmer og hav
med ei fin lita strand,

hester som vader
i vann

Natt i sundet

finn fram
sandaler
under
nattehimmel,

ta fri,
spring ut,

ta imot,
fabuler,
og finn fred
i lyset

Kom – møt havet

vær hilset, du lys,
vær hilset, du hav,
vær hilset, du vandrer
på jorden.

møt havet
med kroppen
der sjelen
kan smile
og ånde

Utsikt fra Sjonfjellet